

Omagiu lui Ceaikovski

Doru POPOVICI

Motto:

“Orchestra are întotdeauna dreptate!”

Herbert von Karajan

La Filarmonica “George Enescu” din București a avut loc un concert simfonic într-adevăr impresionant!

După atâtea scandaluri, nedorite, în această manifestare închinată muzicii lui Ceaikovski s-a conturat mult dorita liniște și

concert-maestru – minunatul violonist Dan Enășescu, și cu colegii săi mult dotați – Cătălin Oprițoiu, Florin Ionoaia, Dan Abramovici, Laurențiu Darie, Godri Orban, Sorin Lupașcu, Mihai Toth, Florin Pane, Laurențiu Sima, Laurențiu Băcanu, Dan Cavassi – m-a emoționat puternic. Și mi-am amintit de anul 1964 când, timp de o lună petrecută în fosta URSS, am ascultat multe manifestări muzicale de neuitat închinare răscolitorului compozitor romantic rus. Accentuez faptul că nu s-a exagerat cu interpretările edulcorate și de un pathos neartistic... Dimpotrivă, s-au creat secțiuni bine conturate, reliefându-se teza potrivit căreia muzica autorului capodoperei *Dama de pică* – prima operă

tălmăcea muzica titanului rus cu interiorizarea sa caracteristică, atât de străină de exagerările unor violoniști iubitori de efecte în sine... Florin Croitoru rămâne un autentic solist pentru care « Ceaikovski este numele cu care se iscălește Rusia, într-o manifestare a lumii frumosului, concepută pe înțelesul tuturor » ...

Despre **Cristian Brâncuși** mult regretatul Ștefan Niculescu, intrat în istoria artei noastre sonore, spunea încă din timpul vieții lui rodnice: „Dotatul Cristian Brâncuși este dirijorul, profesorul, muzicologul și compozitorul care impresionează prin sobrietatea artei sale, care-i infinită(...)”. În final am ascultat monumentala **Simfonie nr. 5** a autorului

poemului « Manfred ». Și în acest context orchestra filarmonicii bucureștene a sunat ca o mare orchestră europeană, ca pe vremea dirijorilor – de eternitate – George Georgescu, Constantin Silvestri și Theodor Rogalski... Când în cadrul acestui colectiv a renăscut bunăînvoirea între muzicieni, tălmăcirea a devenit « *una meraviglia dell'arte* »...

Am adormit, noaptea târziu, și, tot meditând la orphicul concert, mi-au venit în minte, ca o himerită inscripție, cuvintele lui Rainer Maria Rilke: „Rusia se mărginește, departe, sus, la înălțimi inabordabile, cu Dumnezeu...”

P.S. După concert, majoritatea membrilor orchestrei l-au îmbrățișat pe fostul meu elev – Cristian Brâncuși – întărindu-se astfel sensul răscolitor al aforismului după care « Înțeleptul este o lampă, creatorul – o candelă »...

Cristian Brâncuși

concordie în cadrul prețiosului colectiv, ducându-mă cu gândul la semnificația nobilă a cuvintelor consemnate de sculptorul-poet Pavel Mercescu: „Muzica este ecoul Dumnezeirii din noi, ce ademenește veșnicia să poposească pe pragul casei noastre”...

Orchestra, cu un nou

expresionistă din secolul al XIX-lea ! – este „clasică-n formă și de un romantism interiorizat, în conținut (...)”

Solistul serii, încă tânărul **Florin Croitoru**, mi-a atras atenția prin lirismul său fremătător, purtându-mă astfel cu gândurile la sublimele interpretări oferite de nemuritorul David Oistrach, care